COPIE

Chicago la 18 Februarie 1973

Draga Nea Nicule,

Am in fata mea scrisoarea Dtale din 19 Decembrie 1972,apoi pe aceea adusa de Parintele Anchidim,si in sfarsit ultima pe care am primit-o cu posta acum cateva zile.Iti multumesc pentru caldele simtaminte cu care te-ai apucat sa-mi scri,despre problemele comune care ne stau in gand si la inima.

Fata de faptul ca Dta mi-ai scris in trei randuri,acestea sunt primele mele cuvinte,de cand ne-am despartit in Chicago, dupa frateasca si placuta vizita ce ne-ai facut,mie si celorlalti camarazi.Imi pare rau ca iti raspund cu o asa de mare intarziere insa dupa cum sti,scrisoarea Dtale din 19 Decembrie a fost doar o insemnare fugara a ceeace ai facut intre timp, iar pe acea trimisa cu parintele am primit-o abia de vreo saptamana,si asa numai dupa ultima am putut afla,in chip mai clar, despre parerile la cari ai ajuns la capatul drumului,precum despre felul in care ai actionat intr-o anumita problema.

Inainte de a ma apropia de chestiunile care reclama un raspuns,tin sa-ti spun ca,dimpreuna cu camarazii din aceasta parte de lume,m-am bucurat enorm de mult de vizita ce ne-ai facut, si tin sa-ti exprim,in numele tuturor,multe multumiri si aprecieri pentru cinstea pe care ne-ai facut-o.Dupa cat inteleg te-ai simtit bine la noi,si acest simtamant al Dtale ne este o mare bucurie.

Acum,privesc peste paginile Dtale umplute de scrisul marunt si inghesuit.Ma gandesc ca trebuie sa le recitesc pentru a extrage,din ele,chestiunile care,intr-un fel sau altul,cer din partea mea un raspuns.Inca nu stiu cu care anume voi incepe, insa pana atunci stiu altceva, si anume o chestiune de natura generala pe care este bine s-o lamurim de la inceput.

In privinta uneia sau alteia dintre problemele pe care le infatisam,intre noi sunt,si poate ca vor mai fi,deosebiri de pareri.As dori ca aceste deosebiri de pareri sa nu fie vazute ca pozitii de incapatanare stupida,ca atitudini de vrasmasie, ori ca un egocentrism in care un ins in afara de el insusi,si de parerile lui,nu mai este capabil ca sa iubeasca si sa pretuiasca nimica.Cred ca partea in care ma simt mai bine,sau mai acasa,este aceea a modestiei.Dar in acelasi timp,imi place sa vorbesc despre lucruri asa dupa cum le vad si le simt,si anume cu orice pret.Consider un lucru mare si frumos sa poti sta de vorba cu cineva asa dupa cum simti,fara de nicio teama de falsa intelegere ori chiar suparari.Te rog acorda-mi aceasta frumusete, ca reala si pretioasa legatura camaradereasca dintre noi,chiar si atunci cand avem pareri deosebite despre atitudini si probleme legate de Legiune, sa poata creste si mai mare.

O sumara analiza a acestei teme ne indica ca in foarte multe cazuri deosebirile de pareri dintre oameni,bine intentionati intr-o cauza comuna,e o chestie mai mult de temperament decat de substanta. Unii iau lucrurile mai incet si altii mai repede. Unii mai sentimentali si altii mai rationali.Unii cu orice pret si altii cu ultima judecata.

Dupa randurile introductive,ma apuc sa incep cu punctul cel mai pozitiv.

LEGIONARISMUL NOSTRU.- Dupa parerile Dtale,exprimate pe parcurs si la capatul turului inter-continental,legionarii din America,si din provincia Ontario,Canada,ti-au facut cea mai buna

impresie.

Nu stiu daca meritam,cu adevarat,aceasta impresie creiata, si frumoasele cuvinte rostite despre noi.Dar pot sa te asigur de un lucru,si anume ca,ne vom stradui sa fim mai buni decat suntem.

Reconstituirea Consiliului Conducator este un important element care ne ajuta in aceasta privinta.-Faptul ca in indelungatii ani de criza,dupa cum s-ar parea,noi ne-am mentinut mai bine,decat altii din alte parti,nu este o chestiune de intamplare,ci consecinta a a doua pozitii ce ne-am fixat, in chip deliberativ.

In primul rand,pornind de la principiul ca Legiunea nu inseamna,in chip neaparat,un comandant sau altul,am adoptat intelegerea ca,atata timp cat sus dainueste o criza,nefericita criza a Consiliului Conducator,sa nu ne legam si conditionam legionarismul de nici unul dintre comandanti,in timp ce in chip individual fiecare este liber sa-si fixeze simpatia si pretuirea unde vrea.

In al doilea rand,am mai pornit de la principiul ca Legiune nu inseamna teorie si vorba ci : traire in credinta legionara, actiune si fapta.Pentru atingerea acestui punct a trebuit sa ne apucam,cu determinare,de reconstruirea in noi a spiritului legionar.

SPIRITUL LEGIONAR,sub aspect de robustete sufleteasca, este un element fara de care un legionar nu poate sa existe.

Ca sa nu ma duc mai departe ,reprodue dintr-o scrisoare, primita,acum doua zile,de la camaradul George Balasu,urmatoarele cuvinte :"Elanul nostru va atrage dupa noi si elementele care ne vad porniti si stabiliti la drum serios,cu o buna organizare."Fara indoiala,este o simpla si frumoasa exprimare a spiritului legionar. Acest spirit legionar este elementul pe care,noi cei de aici,tinem sa-l cultivam cu toata perseverarea posibila.Pe linia lui pasim si lucram,oriunde,imperativul legionar ne cheama.Dar tot acest spirit ne indeamna sa ne ferim de duhul celor rele.

Acesta a fost motivul pentru care te-am rugat ca,in contactul pe care il vei avea cu legionarii,sa faci bine si sa lasi lucrurile rele la o parte.Caci in timp ce suntem bucurosi de orice veste buna,e mai bine ca pe cele rele sa nu le stim. Vestile rele ne ingreuiaza aripile spiritului legionar.Pare ca e o trista ursita ca in cele mai multe comunicari,din diaspora, sa auzim ,mai intotdeauna,numai de lucruri rele.De bine nu mai poti auzi.De buna seama ca si la noi mai sunt,din cand in cand, lucruri rele,ca oriunde este viata omeneasca.Le rezolvam,insa, intr-un spirit de voie buna,si nu ne plangem de ele nicairea.

Ca legionari,oriunde am fi,nu avem motive sa ne simtim fericiti.Dar avem datoria ca sa traim intr-o robusteta sufleteasca.

HORIA SIMA SI MISCAREA LEGIONARA ,dupa cum stim,a fost,in chip necurmat,tema de capataiu in discutiile dintre legionari de la aparitia lui in Bucuresti in 1938,cand si-a luat un rol cu de la sine putere,si pana in zilele de azi.,cand in chip mai adecvat putem inversa titlul vorbind de MISCAREA LEGIONARA SI HORIA SIMA.Desi ,ori de unde si cum o iei,tot acolo ajungi.

Amintind de aceasta problema,am in gand un singur lucru. Si anume,daca o infatisam,din toate punctele de vedere,in chipul cel mai bun si corespunzator cu normele de tinuta legionara.

Cred ca,ar fi cazul,sa ne ocupam cu mai mult zel de noi insine decat de el.

Horia Sima,si problema lui,a devenit in lumea legionara o obsesie.Fiindca obsesiile nu sunt chestiuni sanatoase ar fi bine ca sa ne eliberam de ele.Dupa cum,ar mai fi bine sa ne eliberam si de ideia ca toate relele ar purcede,in chip exclusiv,numai de la el.

Este trist sa constatam,ca in legatura cu chestiuni mai mari,mai mici,sau chiar banale,radiaza intre noi o atmosfera care,in chip fals sau corect,indica,ca multe dintre preocuparile noastre ar esi din sursa de mobilizare a urii fata de Horia Sima.

Ura n-a fost niciodata un element creiator in viata. Capitanul n-a infiintat Legiunea din ura fata de calaii dinlauntru si dinafara,ci din dragostea fata de neam.Continuand aceasta linie,dragostea trebuie sa ne fie principalul element al eforturilor noastre,de refacere al unei ravasite organizari si de propasire a principiilor legionare,pentru neamul oropsit ai carui stegari trebuie sa fim,si in ultima instanta pentru o frumoasa structura a omenirii.

Horia Sima a avut,intotdeauna,atitudinea unui om,poate ca mai corect zis supra-om,care traeste in ipostaza ca el este Legiunea,chiar daca ar ramane de unul singur,si ca totodata el este chiar mai mult decat atata si anume :tara si neamul. In ceeace priveste aceasta conceptie,despre el insusi,exista o similaritate intre el si CeausescuNumai ca bietul pantofar, de cand s-a apucat sa faca politica,a demonstrat pe drumul lui,urgisitor pentru neam, o linie continua de succese de mari proportii.In schimb,Horia Sima de cand a pus mana pe Legiune n-a dovedit decat o linie continua de esuari catastrofale, in actiunile politice intreprinse si mai cu seama in organizatie,unde ca sef al miscarii,pana la urma urmei,n-a dovedit decat un singur lucru : a descompus organizatia legionara , creiata de Capitan,pe incetul cu incetul, cu greutati si sacrificii de nedescris.-Toate scuzele,istete si mestesugite,ale esuarilor si dezastrelor ,nu pot avea nici o valoare ,fiindca in ultima instanta rezultatele sunt singurele realitati.

Dar cu toate acestea,da,Horia Sima reuseste sa-si mentina inca o imagine a ceeace se pretinde ca este.Pentru ca cei mai multi legionari inca n-au putut sa se degajeze de socurile suferite.Se uita la rele,discuta,si rediscuta.Intorc principiile legionare pe o parte si pe alta,ca si cand singura apropiere sufleteasca fata de acestea,ar fi suficienta ca de acci inainte sa mearga toate bine.In alte cuvinte,acolo unde altii nu fac nimica,putinul intreprins de Horia Sima apare ca lucru mare.Pe de alta parte,vorbind necontenit de el,fara ca sa ne dam seama,ii mentinem si popularizam imaginea posturei.

In randurile ce mi-ai scris,sesisesi problema coexistentii cu simistii.Imi pare bine ca ai facut acest lucru pentru ca, dupa parerea mea,aceasta problema merita o atentie speciala si o indrumare din partea Consiliului Conducator.Pentru mine, ca chestie de principiu,nu exista problema"simisti".

Sa nu uitam ca fiecare am fost,candva,cu Sima.Procesul deslegarilor s-a produs in diferite timpuri.Unii mai degraba,

unii mai tarziu,si probabil ca altii vor face acelasi lucru la timpul lor.Daca noi simtim ca avem misiunea se refacem Legiunea,trebuie sa vedem si sa respectam ca legionar pe fiecare ins, care dovedeste ca este inca legionar.Calificativul de legionar nu este legat de atasamentul fata de un comandant sau altul,ci de credinta legionara si de trairea in Legiune. A da creditul cuiva ca,este sau nu legionar,in functie de faptul ca este sau nu cu noi,cred ca este o mare gresala care ne complica situatia.

Ca in toate partile,sunt si in America,si in Canada, legionari care sunt cu Sima.Natural ca vorbim,intre noi,de ei;le observam miscarile si activitatile;nu umblam dupa ei;insa,daca ne ies in cale,ii salutam,si chiar vorbim mai scurt cu ei,cu toata omenia romaneasca si crestina.Ne pare rau ca,inca,nu suntem impreuna,dar ,pe de alta parte,ne pare bine ca-i vedem ca au ramas,ca si noi,legionari.Noi n-am avut si nu avem nici un plan de coexistenta cu ei.Fiecare isi traeste legionarismul pe drumul lui.Insa la anumite initiative si activitati,cari de fapt si de regula sunt legate de noi,mai apar si ei.Daca vin impinsi de legionarism,ori de romanism,nu stim.Dar,in orice caz prezenta lor este un lucru foarte frumos.Cred ca o comportare eleganta cu un camarad,cu care nu te poti intelege pe chestia lui Sima si a conducerii miscarii,dar care altcumva este un om si legionar cumsecade, este un lucru bun.Se pare ca insultele nesocotite dintre noi,din decursul anilor,tin mai mult refacerea miscarii,pe loc,decat numele si persoana lui H.S. Pe aceasta a calarit si calareste el.Pe josnicia cu care ne-am dispretuit,insultat,si batjocorit unii pe altii.Pe marea noastra slabiciune de a cadea,fara ca sa ne dam seama,intr-o capcana de ucidere a dragostei,camaraderiei,si respectului dintre noi, O capcana,care prin technica si rezultatele ei, dovedeste o lucrare de profesionalism diabolic.Ideia si actiunea de a face din legionari,rand pe rand,carpe,pentru a le desfiinta tot ceeace au bun in ei,a fost,in alta lume,un fel de preludiu al marelui si groaznicului capitol de desfiintare a personalitatii umane petrecut la Pitesti,si in celelalte inchisori si lagare comuniste din tara.

Procesul de refacere al Legiunii reclama un adanc studiu. Ceeace,de la o vedere generala,apare clar este faptul ca : nu putem esi din impasuri,si nu putem reface familia legionara, decat in masura in care ne putem dezgaja de uratul care ne-o despartit,si ne putem uita in ochii oricarui legionar,care are o comportare omeneasca mai mult sau mai putin demna,cu dragostea si respectul din timpul Capitanului.Elementul dragoste si respect este chiagul care tine pe cameni laolalta, si largeste drumul pentru alte impreunari.

Bineinteles,cazurile speciale trebuiesc tratate in chip corespunzator.Unul dintre acestea este Petre Valimareanu,si Vatra,de care imi amintesti ca sunt in miezul unei discutii pe care o ai cu Victor.Fara indoiala,Valimareanu a facut lucruri bune,insa,daca facem un bilant,in chip sigur,cele stricatoare si destructive le intrec pe cele bune.De aceea,atata timp cat Valimareanu nu se lasa definitiv de cele distructive,daca se poate lasa,cred ca o cochetarie cu el nu este la locul ei.

Amintesti de ANDREI RIGEA si de informatiile lui.Lungimea anilor de inchisoare cu groaznicul capitol al suferintelor legate de ei,

au facut din Andrei Rigea, si toti camarazii care la fel ca el au supravietuit infernul, un fel de eroi, pentru care trebuie sa avem cea mai inalta pretuire. Ce s-a adunat, timp de peste 20 de ani, in sufletul si cugetul camarazilor din inchisori, e inca un fel de involburare furtunoasa care cine stie cand se va putea stinge cu totul. De aceea sa nu ne miram daca Andrei Rigea vorbeste asa dupa cum vorbeste. Adica, cu un evident exces de patima, in care, pur si simplu, nu putem fi in stare sa tragem o linie de demarcatie intre ceeace este, ori nu este, adevarat.

Vorbesti, cu patosul unui om involburat, de ~~~~ cazul BISERICA DE LA PARIS SI PARINTELE BOLDEANU.

Cu siguranta ca, trebuie sa fie in interesul si preocuparile noastre orice problema nationala si bisericeasca din diaspora. Insa, daca va fi sa se intample ca guvernul comunist, de la Bucuresti, sa puie mana pe biserica ortodoxa-romaneasca din Paris, in nici un caz nu se va intampla acest lucru din vina noastra. Dupa cum stim, prea bine cu totii, din anii de dupa razboi si pana mai acuma, Biserica de la Paris a constituit, in diaspora, un capitol straniu, cu coloraturi de tragi-comedie, de aventura, si in sfarsit, dupa cum mai nou se pare, de drama. Prin aventura inteleg, mai inainte de toate, investirea ca Episcop, prin grija si politica Bisericii Romane de la Paris si a Parintelui Boldeanu, a Parintelui Teofil Ionescu, si trimiterea lui pe continentul nou, ca pe un fel de al doilea Columb, ca sa ne descopere, sa ne impacheteze, si sa ne prea supuna veleitatilor cu nota imperiala-mondiala a facatorului lui.

Orice lucru, bun sau rau, are procesul lui natural de coacere si de apogeu. Dupa cum se pare apogeul, in aceasta chestiune, ar fi impachetarea Parintelui Boldeanu de catre P.S.S. Teofil.

Cu toate cele ce spun, Parintele Boldeanu mi-a fost drag, si n-as putea spune ca, inca intr-un anumit fel, nu-mi mai este. Dar, dupa ce Parintele Boldeanu a preluat in atmosfera tulbure Biserica de la Paris, a pastorit-o atatia ani de zile, si acuma este pe punctul s-o piarda, ironia sortii, in folosul Bucurestiului, acest fapt, daca se intampla, va fi cea mai mare pierdere si rusine nationala pricinuita de un roman in exil, respective Comandant Legionar, Preot Boldeanu. Nu stiu cum am putea ajuta pe Parintele Vasile, care ~~~~ este amenintat de prabusire in greselile lui. Un loc, mai mult sau mai putin putred, este un teren slab, pentru orice actiune de ajutor.

Dta mi-ai pus aceasta chestiune intr-o aliura sentimentala, la care ai adaugat un strigat de mobilizare nationala. Eu, cu durere de inima, am disecat-o ca s-o putem vedea in toata lumina realitatilor ei. In fond, suntem una in dorinta ca nici unul nu vrem sa vedem Biserica din Paris cazand prada comunistilor. Si, totodata, sa facem tot ceeace se poate in aceasta privinta.

Privind la C-tul Leg. Vasile Boldeanu din punct de vedere strict legionar, deslegat total de biserica, prima intrebare ce se cade sa ne-o punem este: daca s-a ocupat de organizarea legionara in Paris, si Franta, cum merge aceasta organizare si cati legionari are ? Daca raspunsul e pe linie negativa, trebuie vazut ca legionar in chip corespunzator.

TESTAMENTUL POLITIC AL LUI VASILE POSTEUCA, este un punct din scrisorile Dtale care a creiat ganduri si preocupari, intense si urgente, transformate in initiativa lansarii unui raspuns.

Parerea mea este ca, deocamdata, cel mai bun raspuns ar fi

o ignorare totala a acestui testament.Interesul nostru este ca despre el sa se vorbeasca cat mai putin.Un raspuns,asa dupa cum spui,nu poate avea decat un singur efect :popularizarea testamentului.Prin largirea cadrului de aflare a existentii lui, si,mai cu seama,de interesul pe care il stimuleaza orice pozitie luata fata de un fapt oarecare.Asa ca,daca nu vrem sa ne ingreuiam problemele,ce-l mai bun lucru este:sa tacem din gura.

Nu cred ca va fi publicat in DRUM,insa,foarte probabil va fi publicat in TARA SI EXILUL.Presupunand ca raspunsul,de care vorbesti,nu se va publica acuma,ci de abia dupa aparitia testamentului in TARA SI EXILUL,si atunci ne vom face mai mult rau decat bine.Raspunsul ,ori cum i-ai spune,este de fapt un dialog cu defunctul testator,un lucru care nu suna absolut deloc bine. Cand incepi un dialog,niciodata,nu poti sa sti ce proportii ia. De aceea repet,in acest caz,potrivit vorbei din batrani : tacerea este de aur.Daca,totusi,se intampla altcumva,s-ar parea ca trebuie sa ajungem la concluzia ca disputele interne ne-au intrat in sange si ca nu mai putem trai fara de ele.

CHESTIUNEA RAMANERII,SAU ABZICERII,CAM.GEORGE BALASU IN COMITETUL TESTAMENTAR AL DRUMULUI ar fi bine ca sa ramana o problema locala,ca o problema de latitudine a celui in cauza. Cam.Balasu este consumat,de preocuparea,ca ce ar fi mai bine de facut,si are un cuget deschis pentru consultari in aceasta privinta.Ce ar fi mai bine de facut va fi determinat de imprejurari,pe care le putem vedea in ipoteze, dar care pentru catva timp ne vor fi necunoscute.De aceea sa asteptam.Iar intre timp tineti seama de faptul ca,noi ne uitam la capitolul Vasile Posteuca cu ochi,si cu inima de oameni,care au trait si lucrat impreuna cu el,intr-un chip frumos.

Dupa cum vad,din cele ce mi-ai trimis,
PROBLEMA INFORMARII DESPRE CADRELE DIN PARTILE LOCULUI ai rezovat-o singur.Pe cea mai buna cale:personala vedere.

Cand mi-ai amintit si vorbit de "recensamant si fise",ca despre o chestiune de urgenta preocupare,am ramas cam socat, din doua motive: m-am gandit ca avem multe alte lucruri mai urgente,decat preocupari de arhiva ; si,in al doilea rand,n-am putut vedea ratiunea formalizarii acestei chestiuni ,ca un punct important,cand,din pacate,in chip activ,suntem atatia de putini,incat daca,din orice colt de lume,am arunca o privire peste mari si tari,ne putem numara in cateva clipe.

N-am putut pricepe nici ratiunea din spatele ideii de "fisa". Ne aflam intr-o similitudine de timpuri de prigoana,care respinge ideia de fise.Iar ,pe de alta parte,cum sa te duci la un camarad,cu care iti traesti exilul de 30 ori 20 de ani,si pe care il cunosti in toate infatisarile lui,si sa-i spui :mai,am venit sa-ti fac o fisa.

Probabil ca te-am inteles gresit.

Exista insa,intre noi,o clara deosebire de pareri asupra chestiunei ca cine este si cine nu este legionar.Pentru noi, legionar este numai acela care este incadrat in cuib,sau,intr-o forma sau alta,are o permanenta,vie si constanta,in slujba legiunii,si se comporta ca un legionar incadrat in unitatile locale.Toti ceilalti,fosti legionari,ori nelegionari,cu care avem stranse legaturi,si cu care conlucram in activitati nationale si bisericesti,dar care nu au nici un interes pentru organizatia legionara,ori o incadrare in ea,sunt bunii nostrii prieteni si frati romani.Nu suntem una ca legionari,dar suntem

in fundamentul datoriilor,si a frumoase [illegible] si lucrari, romanesti.Ei sunt prietenii si fratii nostrii.Dar,totalul de aderenta la aceasta comunitate sufleteasca ,in nici un caz, nu poate fi numita grup legionar,asa dupa cum Dta,in chip formal,vrei s-o numesti.

De fapt,consider ca cea mai mare realizare a legionarilor , din partile acestea ,creiarea unor baze de inalt spirit de comunitate si realizari nationale.Si cu aceasta,ne-am plasat in inima datoriilor noastre care ne spun ca,telul final este Dumnezeu si Neamul.

Dupa aceste explicatii,tin sa precizez ca ,aici,tine traieste in chiagul organizarii este legionar,iar daca traieste in afara de acesta,cel putin pentru noi,nu este.

Fostii legionari cari au disparut,si in decurs de ani nu-au mai aratat absolut nici un interes pentru Legiune,si se mai intampla ca,in unele cazuri,pentru nimica ceeace este romanesc,s-au autoeliminat singuri.

Nu tragem de maneca,si nu purtam in cârca,pe nimeni. Dar poarta Legiunii este deschisa intotdeauna oricarui ins, om cumsecade,fost sau nou.In aceasta privinta,putem ajuta cu o comportare frateasca si demna,care ne este norma de conduita fata de oricareSi cu bunavointa unor contacte,ocazionale , pentru luarea pulsului.Iar daca acesta o cere,ca ajutor de remontare.

Ca o concluzie la acest punct tin sa-ti spun ca,in timp ce imi vine greu sa pot accepta ratiunea unui proect de recensamant si fise, poti sa fi sigur de colaborarea noastra,daca ai nevoie de informatii,pentru o mai buna cunoastere a unui camarad sau altul.

CAZUL FLESERIU.Ai nimerit bine cu presupunerea ca esirea D-tale m-o fi mirat.Intr-adevar m-a mirat,si inca foarte mult. Reactia spontana a gandurilor s-a oprit la urmatoarele lucruri: un sef n-are voie sa-si iasa din fire ; un raspuns nu era necesar,pentru ca Fleseriu,a ajuns cu scrisorile lui intr-o faza de tragi-comedie,si de aceea acesta nu mai aveau nici o valoare pentru nimeni;ai parasit tema principala,pentru a te napusti asupra altor lucruri.

Rezultatele.-In loc ca sa-i inchizi gura i-ai largit-o si mai mult.In locul unei teme aproape consumate i-ai dat una noua,cu care incearca,mai viguros decat mai inainte,un alt tel.

Cred ca este cazul sa-ti amintesc ca mi-a placut scrisoarea Badiei Iasinschi.

Draga Nea Nicule,aceasta este cea mai vasta scrisoare pe care am scris-o vreodata in viata.Este adevarat ca,tot ceeace mi-ai trimis Dta,dupa intoarcerea in Argentina,poate ca o intrece.In nici un caz nu m-am apucat sa-ti scriu cu vreo ideie oarecare a cantitatii.M-am apucat sa-ti raspund,la punctele ridicate de Dta,si iata unde am ajuns cu foile.Unele puncte au ramas,chiar,neatinse.

Consider ca schimbul de parerii dintre noi nu este un contest de etalare ajustetii parerilor mele sau ale Dtale.Ci,un fratesc si sincer stat de vorba,pentru a putea gasi si adopta cele mai bune solutii pentru problemele pe care le avem ca legionari.O camaradereasca imbratisare si Tr.Leg.si Opt.

E. Barsan